

друга страна имаше защо да се прѣдполага, че като се изпратиха вече въ Плѣвенъ три баталиона подкрѣпление, то тази позиция е поставена извънъ опасностъ отъ нѣкое ненадѣйно нападение на неприятеля.

Ето защо, на петия день, отряда остана да си отпочине въ Алтимиръ, до кждѣ 3¹/₂ часа слѣдъ пладниѣ. Слѣдъ туй, той потегли пакъ на пѣтъ и стигна вечерята, часътъ около 9 при чешмата Исмаилъ-Бунаръ, гдѣ-то остана на бивуакъ. Тамъ той биде настигнатъ отъ полковника Хамди-бей, който идеше отъ Рахово и водеше съ себе си единъ непокътнатъ баталионъ и остатъцитѣ отъ два други баталиона, които се намирали около Никополъ и тамъ били разбити отъ Рускитѣ войски, що отивали да нападнатъ тази крѣпостъ. На сѣщото туй мѣсто, колоната срѣщна нѣколцина конни войници, отъ които научи печалното извѣстие, че Ловечъ падналъ въ неприятелски рѣцѣ. Войскитѣ се развълнуваха много отъ това извѣстие. Паданието на Ловечъ измѣняваше плановѣтъ на Мюшира. При все това, бѣше много важно да се стигне колкото се може по-скоро въ Плѣвенъ, и за това войскитѣ продължиха пѣтъ си прѣзъ нощта и, на другия день, при изгрѣване на слънцето, т. е. на 6 день слѣдъ излизанието отъ Видинъ, отряда стигна до брѣговетѣ на Искѣра.